

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

حزب کار ایران – توفان

اول جون ۲۰۱۱

چرا دستمزد کارگران باید ایرانی و قیمت‌ها جهانی باشد؟

بعد از اجرای طرح هدفمند شدن یارانه‌ها سوال بزرگ همه کارگران و زحمتکشان و حقوق بگیران ایران این است که با کدام منطقی قابل پذیرش است که قیمت کالاها جهانی باشد و دستمزد کارگران ایران یک پنجم تا یک دهم کارگران و حقوق بگیران کشورهای اروپایی و امریکایی؟

عبدالرضا شیخ‌الاسلامی وزیر کار در پنجشنبه ۲۱ بهمن ماه [دلو] ۸۹ (به منظور این که کارگران را به مرگ بگیرد تا به تب راضی شوند) می گوید:

«به واسطه جلوگیری از افزایش تورم و قیمت‌ها، بعید است حقوق و دستمزد کارگران در سال آینده بالا رود» او اضافه می کند:

«با اجرای قانون هدفمندی یارانه‌ها، قشر کارگری کشور دارای منفعت بیشتر نسبت به سایر اقشار جامعه شده‌اند. تورم در کشور مهار شده و افزایش قیمت نداشته‌ایم ولی در صورت افزایش حقوق کارگران، احتمال افزایش تورم دور از انتظار نیست و سبب مشکلاتی برای جامعه کارگری می شود»

شمس‌الدین حسینی وزیر اقتصاد نیز در این مورد بر قطع رابطه دستمزد و تورم و توافق کارگر و کارفرما بر سر تعیین دستمزد اصرار می ورزد.

بالاخره شورای عالی کار، در شرایط عدم حضور نمایندگان تشکل‌های مستقل کارگری، حداقل دستمزد کارگران را برای سال ۱۳۹۰ با ۹ درصد افزایش نسبت به سال قبل ۳۳۰ هزار و ۳۰۰ تومان تعیین کرد.

تعیین حداقل دستمزد حتی طبق قوانین موجود باید به گونه‌ای باشد که زندگی یک خانواده چهار نفره را تأمین کند و متناسب با درصد تورمی که از طرف بانک مرکزی اعلام می شود هر ساله افزایش یابد. طبق گزارش رسمی بانک مرکزی در تاریخ ۹ فروردین [حمل] ۱۳۹۰ نرخ تورم در سال ۱۳۸۹، ۱۲.۴ درصد بوده است و به قول علی

دهقان کیا عضو هیأت مدیره کانون شوراهای اسلامی: «هم اکنون در بخش سبد هزینه‌های خانوار (حداقل کالری برای یک خانواده چهار نفره، هزینه مسکن، پوشاک، بهداشت و درمان و آموزش و ایاب و ذهاب) با رشد ۳۳ درصدی آن نسبت به سال گذشته مواجه هستیم ولی این موضوع در زمان تعیین حداقل دستمزد سال جاری در نظر گرفته نشد در صورتی که ماده ۴۱ قانون کار بر این موضوع تاکید دارد.» نکته دیگر قابل توجه این که در تعیین حداقل دستمزدها در سال آینده همواره تورم سال گذشته ملاک عمل قرار می‌گیرد و نه تورم سال آینده با این حال به دروغ ادعا می‌شود که افزایش سطح دستمزدها باعث افزایش تورم در سال آینده خواهد شد.

چنانچه ملاحظه می‌شود حتی اگر مطابق قوانین موجود هم محاسبه کنیم حداقل دستمزد مطابق خط فقر رسمی اعلام شده سال قبل که ۸۵۰ هزار تومان بود به علاوه ۱۲.۴ درصد تورم اعلام شده در سال قبل به علاوه ۳۳ در صد رشد هزینه خانوار در سال جاری بیش از یک میلیون و دویست هزار تومان می‌شود.

و اما در رابطه با اظهارات وزیر کار و وزیر اقتصاد و دارائی و کارشناسان اقتصادی دولت که مدعی هستند بالا رفتن دستمزدها باعث افزایش تورم می‌شود، همچنان که در گذشته نیز گفتیم، ببینیم، آیا چنین اظهاراتی مبنائی واقعی دارد یا صرفاً فریبی است در جهت تشدید استثمار و غارت نیروی کار؟

طی پنجساله ۱۳۵۹ تا ۱۳۶۵ حداقل حقوق کارگران ثابت ماند ولی تورم طی این پنج سال به میزان ۹۰.۷ در صد افزایش می‌یابد و یا طی ۱۳۶۷ و ۱۳۶۸ میزان حداقل دستمزد کارگران ثابت می‌ماند ولی تورم طی این دو سال ۴۶.۳ در صد افزایش می‌یابد. بنابراین می‌بینیم دلیل واقعی و اصلی تورم نمی‌تواند افزایش دستمزدها باشد بلکه دلیل اصلی آن در استثمار وحشیانه نیروی کار ارزان، دلالی و قاچاق و غارت اموال عمومی و بورس بازی و رانت خواری و زمین خواری و فروش سهمیه دولتی و حق انحصاری آیات عظام و علمای اعلام و آقازاده‌هایشان و چاپ بدون پشتوانه اسکناس و غیره است به صورتی که در طی سه ساله گذشته میانگین رشد اقتصادی ایران ۰.۷ درصد بوده حجم نقدینگی مطابق آمار رسمی طی پنج سال گذشته بیش از چهار برابر شده است.

طی پنج ساله اخیر میزان افزایش دستمزد کارگران ۹۰ در صد و میزان افزایش متوسط سود سرمایه‌داران ۴۰۰ درصد بوده است. بنابراین میزان افزایش دستمزد نه تنها از سود سرمایه داران نکاسته بلکه نیروی کار ارزان سودهای بی نظیری را در مقیاس جهانی به جیب کلان سرمایه‌داران ایران سرازیر کرده است.

وضعیت اسفناک تحمیل فقر مطلق به کارگران را تنها با بررسی میزان حداقل دستمزدها و یک چهارم خط فقر بودن آن نمی‌توان درک کرد مگر این که توجه داشته باشیم که بخش اعظم طبقه کارگر ۸ میلیونی ایران اساساً مشمول هیچگونه قانون و مقررات و ضوابطی نیستند و در اکثر موارد دستمزدی کمتر از حداقل تعیین شده دریافت می‌کنند. کودکان کارگران و کارگران فصلی، کارگران مهاجر، کارگران بخش کشاورزی و دامداری و حتی بسیاری از تحصیل کردگان متخصص دانشگاهی که از سر اجبار بیکاری مجبور به انجام کارهای ساده هستند از این جمله‌اند.

سرمایه‌داران بخش‌های متوسط و پائینی صنعتی که به علت سیاست‌های مخرب اقتصادی نئولیبرالیستی و از جمله حذف گمرک و یارانه‌ها قادر به رقابت در مقابل کالاهای وارداتی نیستند، ترجیح می‌دهند سرمایه‌های خود را به بخش‌های دلالی و مالی و زمین خواری که سودهای بیشتر و بی درد سرتی دارد منتقل کنند و به این ترتیب در سال جاری نیز با گسترش بیکاری روبرو خواهیم بود.

فقر مطلق، اخراج و بیکارسازی گسترده کارگران، عدم پرداخت به موقع دستمزدها، تحمیل قراردادهای موقت و سفید امضاء، حاکم کردن شرکت‌های پیمانکاری بر سرنوشت کارگران، سرکوب تشکلهای و اعتراضات کارگری و بازداشت و شکنجه و زندانی کردن آنها ادامه دارد و هر ساله بر عمق و دامنه آن افزوده می‌شود. تنها راه برون رفت از این معضل اتحاد و همبستگی و سازماندهی مبارزه‌ای مشترک و سراسری علیه رژیم سرمایه‌داری جمهوری اسلامیست. شرط پیروزی طبقه کارگر در هر عرصه از مبارزه وحدت و تشکیلات است.

توفان الکترونیکی

نشریه الکترونیکی حزب کارایران

شماره ۵۸ اردیبهشت ۱۳۹۰ مه ۲۰۱۱

www.toufan.org

<http://www.rahe.toufan.org/>

<http://www.kargareagah.blogspot.com/>

<http://kanonezi.blogspot.com/>

<http://rahetoufan۶۷.blogspot.com/>